

Ομιλία Μαίρης Πύργου στα 20χρονα του Συνδέσμου για την Πρόληψη και Αντιμετώπιση της Βίας στην Οικογένεια

20 Μαρτίου 2010

Έντιμη κυρία Υπουργέ, εκλεκτοί προσκεκλημένοι, αγαπητοί συνεργάτες

Ο Σύνδεσμος για την πρόληψη της βίας στην οικογένεια γιορτάζει σήμερα τα εικοσάχρονα του για να υπενθυμίσει τους αγώνες που έκανε τα τελευταία εικοσι χρόνια για την καταπολέμηση της βίας μέσα στην οικογένεια.

Όμως αν και σήμερα ο Σύνδεσμος μας, κλείνει είκοσι χρόνια αγώνων, εμείς τα παλαιότερα μέλη του συμβουλίου γνωρίζουμε ότι η ιστορία για την καταπολέμηση της βίας στην οικογένεια αρχίζει από πολύ πιο παλιά.

Για τα πρώτα αυτά, τα πολύ δύσκολα χρόνια, μου ζήτησαν να μιλήσω σήμερα, διότι ως Πρόεδρος της Κίνησης Ίσα Δικαιώματα Ίσες Ευθύνες είχα εξ ανάγκης, τον κεντρικό ρόλο στα πρώτα στάδια του αγώνα και έζησα όλα του τα προβλήματα αλλά και τις πρώτες επιτυχίες.

Η ιστορία λοιπόν αρχίζει στις αρχές της δεκαετίας του ογδόντα όταν είχα την τύχη να είμαι Πρόεδρος της Παγκύπριας Κίνησης Ίσα Δικαιώματα Ίσες Ευθύνες μιας οργάνωσης που άνοιξε όλα τα μέτωπα για την ισοτιμία των γυναικών και των ανδρών. Το θέμα όμως της Βίας στην οικογένεια δεν ήταν στην προτεραιότητές μας και ούτε καν στην ατζέντα μας.

Το 1982 μέσα από τον καθημερινό τύπο παίρναμε συνέχεια μηνύματα για την εμφάνιση της βίας και της εγκληματικότητας μέσα στην κυπριακή κοινωνία. Κάθε μέρα διαβάζαμε στις εφημερίδες για μικροκλοπές και μικροεγκλήματα που διαπράττονταν κυρίως από ανήλικους.

Τον ίδιο χρόνο διαπράττονται 9 δολοφονίες μέσα σε ένα χρόνο. Από τους δολοφονηθέντες οι 5 ήσαν γυναίκες που δολοφονήθηκαν από τους συζύγους και τους συντρόφους τους. Η έξαρση αυτή της εγκληματικότητας προβληματίζει την Παγκύπρια Κίνηση-Ίσα Δικαιώματα Ίσες Ευθύνες. Προτείνω τότε στο Διοικητικό Συμβούλιο να διοργανώσουμε ένα σεμινάριο για να συζητήσουμε το θέμα της Βίας στην Σύγχρονη Κυπριακή Κοινωνία.

Στο Σεμινάριο που διοργανώθηκε στις 9 και 10 Απριλίου του 1983 και που σημείωσε μεγάλη επιτυχία συζητήθηκαν πολύ σοβαρά θέματα όπως η εγκληματικότητα στην Κύπρο, η βία στην εκπαίδευση, η βία και ο νόμος, η βία και τα μέσα μαζικής επικοινωνίας, η βία στα ιδρύματα, η βία στην οικογένεια και η βία και οι ανθρώπινες σχέσεις.

Το θέμα της βίας στην οικογένεια καλύφθηκε από εκπρόσωπο του Τμήματος Ευημερίας ο οποίος μας ανέφερε ότι το θέμα αυτό δεν ήταν στις προτεραιότητες του Τμήματος. Το ενδιαφέρον της Πολιτείας και του Γραφείου Ευημερίας, σε ότι αφορούσε το θέμα της Βίας στην Οικογένεια σταματούσε στο σημείο που η βία άγγιζε τα παιδιά. Απώτερος στόχος τους ήταν η

διατήρηση των οικογενειών. Η προσπάθεια τους ήταν να συμφιλιώσουν το ζευγάρι για το καλο των παιδιών μας είπαν. Συμβούλευαν τη γυναίκα να κάνει υπομονή και να μην προκαλεί τον άνδρα της. Το Τμήμα Ευημερίας ανέφερε επίσης ότι δεν είχαν στοιχεία για την έκταση του προβλήματος. Το ίδιο και η αστυνομία.

Τα καυτά θέματα του Σεμιναρίου επέσειραν την προσοχή των Μέσων Μαζικής Επικοινωνίας που το κάλυψαν εκτενέστατα, η δε δημοσιοποίηση των πορισμάτων πρέπει να σας ομολογήσω ότι έφερε τα πάνω κάτω και προκάλεσε ποικιλία αντιδράσεων που ταρακούντησαν τα λιμνάζοντα ύδατα της συντηρητικής Κυπριακής κοινωνίας.

Η Κίνηση δέχτηκε πυρά από παντού και μερικοί μάλιστα θεώρησαν τα πορίσματα του σεμιναρίου παρατραβηγμένα. Πρώτη άσκηση σκληρή κριτική η Αστυνομία που μας επιτέθηκε λέγοντας ότι το θέμα της βίας στην Κυπριακή κοινωνία ελέγχεται απόλυτα και δεν έπρεπε να προωθούμε δημοσιεύματα που θορυβούν και προκαλούν ανασφάλεια στον κόσμο. Εμείς τότε τους απαντήσαμε ότι αντί να μας επιτίθενται θα έπρεπε να λάβουν προληπτικά μέτρα διότι η πρόληψη είναι καλύτερη από την καταπολέμηση. Τους στείλαμε μάλιστα και τις εισηγήσεις του Σεμιναρίου για τα μέτρα που έπρεπε να ληφθούν. Η γνώμη μας δεν εισακούσθηκε και σήμερα βλέπουμε δυστυχώς τα αποτελέσματα της αμέλειας.

Η δημοσίευση των πορισμάτων εκτός από τις αμφιλεγόμενες αντιδράσεις φέρνει για πρώτη φορά στην επιφάνεια και το σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα της βίας μέσα στην Οικογένεια.

Αμέσως μετά τη δημοσιοποίηση των πορισμάτων αρχίζω να δέχομαι σειρά τηλεφωνημάτων από θύματα βίας που ζητούν απεγνωσμένα βοήθεια. Η αναπάντεχη τροπή που πήρε το θέμα, οι απεγνωσμένες φωνές των θυμάτων για βοήθεια αλλά και η άγνοια μας γύρω από τη διαχείριση του θέματος υποχρέωσε τη Παγκύπρια Κίνηση να συζητήσει και αυτό το θέμα και να καλέσει συνάντηση για να εξετάσει το σοβαρό αυτό θέμα με τους αρμόδιους φορείς.

Στη συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στο σπίτι της Μαίρης Πύργου, Προέδρου της Κίνησης Ισα δικαιώματα-Ισες ευθύνες, παρευρέθησαν ο Γενικός Εισαγγελέας, οι εκπρόσωποι του Υπουργείου Παιδείας, του Τμήματος Ευημερίας, της Αστυνομίας, του Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου και του Συνδέσμου Ψυχικής Υγείας. Ελπίζαμε ότι κάποιος από αυτούς τους φορείς θα αναλάμβανε την επίλυση του προβλήματος που βρέθηκε ξαφνικά στα χέρια μας και που δεν γνωρίζαμε πώς να το χειριστούμε.

Όμως μεγάλη ήταν η απογοήτευση μας όταν μετά από μακρά συζήτηση του θέματος, αντιληφθήκαμε ότι κανένας φορέας δεν γνώριζε το θέμα και επειδή κανένας φορέας δεν είχε τη δυνατότητα να το αναλάβει εισηγήθηκαν να ιδρυθεί από την Παγκύπρια Κίνηση Ισα Δικαιώματα Ισες Ευθύνες ένα εξειδικευμένο Κέντρο για παροχή βοήθειας στα θύματα βίας στην οικογένεια.

Έτσι εκεί που νομίζαμε ότι θα ξεφορτωνόμαστε το πρόβλημα, το πρόβλημα ξαναβρέθηκε στα χέρια μας. Όμως την εποχή αυτή η Παγκύπρια Κίνηση είχε πολλά μέτωπα ανοικτά και επιπλέον δεν είχε ούτε τις γνώσεις αλλά ούτε και τα οικονομικά μέσα για να το αντιμετωπίσει. Γι αυτό αποφασίσαμε να το αφήσουμε για το μέλλον.

Βέβαια αν και η οργάνωση αποφάσισε να αφήσει το πρόβλημα, το πρόβλημα που βγήκε πλέον στην επιφάνεια δεν μας άφηνε. Πίεζε ασφυκτικά και απαιτούσε λύση. Την εποχή αυτή το προσωπικό μου τηλέφωνο είχε γίνει η γραμμή βοήθειας των θυμάτων βίας στην οικογένεια και τα θύματα βίας δεν μου επέτρεψαν να εγκαταλείψω αυτό το θέμα. Και έτσι αρχίζει η ιστορία.

Το πρώτο αυτό στάδιο που διαρκεί από το 1983-1986 είναι το πιο δύσκολο και ψυχοφθόρο για μένα τουλάχιστο, διότι χωρίς να είμαι προετοιμασμένη βρέθηκα να χειρίζομαι ένα τόσο δύσκολο πρόβλημα. Βέβαια την εποχή αυτή τα θύματα βίας δεν μας απεκάλυπταν το όνομα τους και ούτε ήθελαν να μας συναντήσουν.

Το μόνο που ήθελαν ήταν να μιλήσουν για το πρόβλημα τους για τα βάσανα τους και κάποτε ζητούσαν αν είναι δυνατό να βρεθεί κάποιος να πει στο σύζυγο τους να σταματήσει να τις κτυπά.

Και αυτό ήταν μια ανακούφιση για μένα διότι έτσι και αλλιώς μόνο ψυχολογική υποστήριξη μπορούσα να τους προσφέρω εκείνη την εποχή. Κατ' ακρίβεια απλώς άφηνα τα θύματα να μιλούν γιατί από νωρίς κατάλαβα ότι αυτό τα ανακούφιζε. Εξ άλλου δεν είχα λύσεις για το πρόβλημα τους και ούτε γνώριζα πώς να το αντιμετωπίσω. Όμως κάθε φορά που έκλεινα το τηλέφωνο ένοιωθα ότι έπρεπε να κάνω κάτι.

Επειδή τα τηλεφωνήματα δεν σταματούσαν και επειδή δεν μπορούσε κανένας να με βοηθήσει άρχισα να ενημερώνομαι για το θέμα για να μπορώ να βοηθώ καλύτερα τα θύματα και μάλιστα επανειλημμένα επεσκέφθηκα κέντρα βοήθειας κατά τη διάρκεια των διακοπών μου στην Αγγλία και Γαλλία, και αργότερα Αυστραλία και Η.Π κάτι που με βοήθησε πολύ.

Το 1985 στο Παγκόσμιο συνέδριο των Η Ε για τη Γυναίκα που έγινε στη Ναϊρόμπι το θέμα της βίας στην οικογένεια δεν ήταν στην ημερήσια διάταξη του Επίσημου Συνεδρίου. Όμως γυναίκες από διάφορες χώρες που ασχολούντο με το θέμα συναντήθηκαν για να ανταλλάξουν εμπειρίες για την αντιμετώπιση του προβλήματος της βίας στην οικογένεια. Μέσα από τις συζητήσεις αντελήφθηκα ότι η αντιμετώπιση του προβλήματος ακόμα και σε άλλες χώρες βρισκόταν σε πειραματικό στάδιο και τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν ήταν σχεδόν τα ίδια με αυτά που αντιμετωπίζαμε στην Κύπρο, παρόλον ότι σε κάποια κράτη οι κυβερνήσεις άρχισαν να χρηματοδοτούν τις οργανώσεις που ασχολούντο με αυτό το θέμα. Για να επισύρουμε την προσοχή των κυβερνήσεων στο θέμα ετοιμάσαμε μια επιστολή με αιτήματα και τη δώσαμε στην εκπρόσωπο του Επίσημου Συνεδρίου. Η απάντηση ήταν ότι υπάρχουν πολλά άλλα πιο σοβαρά προβλήματα από αυτό που ζητούν λύση και το πρόβλημα της βίας στην οικογένεια θα πρέπει να περιμένει. Για να εξασκήσουμε πίεση αποφασίσαμε να ιδρύσουμε μια παγκόσμια

οργάνωση, κάτι που έγινε. Η ζωή της οργάνωσης διήρκεσε 6 μήνες και μετά διαλύθηκε διότι οι οργανώσεις που την ίδρυσαν μεταξύ των οποίων και η Παγκύπρια Κίνηση δεν μπορούσαν να την ενεργοποιήσουν λόγω έλλειψης οικονομικών πόρων και εθελοντών.

Αν και οι προσπάθειες για παγκοσμιοποίηση του θέματος απέτυχε για την Κύπρο η συμμετοχή μου στη συνάντηση αυτή είχε θετικές εξελίξεις διότι μπόρεσα να διχτυώσω την Παγκύπρια Κίνηση με άλλα κέντρα καταπολέμησης της βίας του εξωτερικού και εντόπια και πιθανούς χρηματοδότες με τους οποίους επικοινωνήσα μόλις επέστρεψα.

Στο τέλος του 1986 είχαμε την πρώτη θετική εξέλιξη. Αρχίζουν να καρποφωρούν οι πρώτες προσπάθειες για εξεύρεση οικονομικών πόρων. Ένας σύνδεσμος εκκλησιών της Ολλανδίας στον οποίο απευθυνθήκαμε μας έστειλε το ποσόν των 3500 λιρών σε πρώτο στάδιο και τον επόμενο χρόνο άλλες 1300. Την ίδια εποχή ο Σύνδεσμος αμερικανίδων γυναικών μετά από μια ομιλία που έκανα για τη βία στην οικογένεια σε συγκέντρωση τους μας πρόσφερε άλλες χίλιες λίρες.

Η απρόσμενη θετική εξέλιξη επέτρεψε στην Κίνηση ΙΔ ΙΕ να επανεξετάσει το θέμα της βίας. Έτσι το 1987 αναθέτει το πρόγραμμα στην Πρόεδρο Μαίρη Πύργου, στη Γραμματέα Βάσω Πέτσα και στη Ταμία Ανθούλα Φιλίππου.

Η τριμελής ομάδα συγκαλεί σύσκεψη με τους αρμόδιους φορείς στο σπίτι της Ανθούλας Φιλίππου για να τους ζητήσει βοήθεια. Όμως για ακόμα μια φορά αντιληφθήκαμε ότι στον αγώνα αυτό είμαστε μόνες.

Αν και απογοητευθήκαμε από την έκβαση της δεύτερης συνάντησης δεν πτοηθήκαμε, Τουναντίον αρχίσαμε να ετοιμάζουμε ένα ολοκληρωμένο σχέδιο δράσης για την αντιμετώπιση της Βίας στην Οικογένεια.

Σε πρώτο στάδιο αποφασίσαμε να εγκαταστήσουμε ειδική τηλεφωνική γραμμή άμεσης βοήθειας στο κατάστημα της Βάσως Πέτσα για να μπορούν τα θύματα να επικοινωνούν μαζί μας όλες τις εργάσιμες ώρες. Η γραμμή διαφημίζεται μέσα από τα Μέσα επικοινωνίας και με ειδικά φυλλάδια που ετοιμάσαμε.

Ένα άλλο θέμα που προβληματίζει την ομάδα είναι η στάση της αστυνομίας έναντι των θυμάτων. Σε ειδική συνάντηση με τον αρχηγό ζητούμε τη βοήθεια του αστυνομικού σώματος και στέλλουμε ειδικά ενημερωτικά φυλλάδια τα οποία τους ζητήσαμε να τα δίνουν στα θύματα βίας που φθάνουν στην αστυνομία. Προς μεγάλη μας απογοήτευση η αστυνομία μας τα επιστρέφει και αρνείται να βοηθήσει.

Παρά τις δυσκολίες τα μέλη της ομάδας προσφέρουν βοήθεια όπου ζητηθεί. Μερικές μάλιστα φορές επισκεπτόμαστε τα θύματα στα σπίτια τους διότι φοβούνται να βγουν έξω και οι επισκέψεις αυτές γίνονται όχι μόνο στη Λευκωσία αλλά και σε χωριά. Σε μια τέτοια επίσκεψη βρεθήκαμε μάλιστα και σε μια πολύ κωμικοτραγική κατάσταση διότι ενώ μιλούσαμε με το θύμα μπαίνει μέσα στο σπίτι μια γειτόνισα του θύματος και το θύμα για να

δικαιολογήσει την παρουσία μας της λέει ότι πήγαμε να της πουλήσουμε καλλυντικά!

Γενικά στα πρώτα στάδια η βοήθεια που προσφέρουμε είναι ψυχολογική στήριξη. Μας ζητούν επίσης να μιλήσουμε στο Τμήμα Ευημερίας ή στην αστυνομία όταν αντιμετωπίζουν προβλήματα. Παράλληλα τους βοηθήσαμε να βρουν εργασία για να επιλύσουν το οικονομικό τους πρόβλημα. Μερικές φορές συνοδεύαμε τα θύματα στην αστυνομία ή στο Δικαστήριο για να τα στηρίξουμε. Μερικές φορές μας επισκέπτονται και κάποιοι σύζυγοι που προσπαθούσαν να δικαιολογήσουν τη συμπεριφορά τους.

Στο τέλος του 1987 παρά τα μικρά θετικά βήματα που έχουν γίνει και τις μικρές επιτυχίες η πορεία του κινήματος για την αντιμετώπιση της βίας συναντά νέα εμπόδια.

Δυο από τα μέλη της ομάδας η Βάσω Πέτσα και η Ανθούλα Φιλίππου λόγω άλλων υποχρεώσεων αποφασίζουν να αποχωρήσουν από το διοικητικό συμβούλιο και την ομάδα. Με την αποχώρησή τους χάνουμε δυο σημαντικά στελέχη, η ομάδα διαλύεται και το τηλέφωνο επιστρέφει στο σπίτι μου.

Το 1988 όταν είχα αποφασίσει και εγώ να αποχωρήσω από την προεδρία της ΠΚ ΙΔΙΕ τίθεται το ερώτημα ποιος θα αναλάβει το πρόγραμμα της βίας στην οικογένεια.

Τα εναπομείναντα μέλη του ΔΣ της Παγκύπριας Κίνησης Ισα Δικαιώματα Ισες Ευθύνες λόγω των πολλών ευθυνών που έχουν αναλάβει για την προώθηση της ισότητας μεταξύ των δυο φύλων αισθάνονται ότι δεν μπορούν να αναλάβουν και το θέμα της βίας. Έτσι γίνεται η εισήγηση να ανασταλεί το πρόγραμμα και να εγκαταληφθεί η ιδέα ίδρυσης Κέντρου Άμεσης Βοήθειας στο παρόν στάδιο.

Μετά από μεγάλο προβληματισμό, και κάτω από την πίεση των πολλών τηλεφωνημάτων των θυμάτων και δεδομένου ότι υπήρχαν πλέον και κάποιοι οικονομικοί πόροι που δόθηκαν για αυτόν το σκοπό, προτείνω στο νέο συμβούλιο να αναλάβω μετά την αποχώρησή μου από την Προεδρία της ΠΚΙΔΙΕ την ευθύνη διοργάνωσης Κέντρου Άμεσης Βοήθειας για ένα χρόνο έτσι ώστε να γίνει ακόμα μια προσπάθεια προτού εγκαταλειφθεί το πρόγραμμα.

Το συμβούλιο αποδέχεται την εισήγηση και η Παγκύπρια Κίνηση Ισα Δικαιώματα Ισες ευθύνες ανακοινώνει σε Δημοσιογραφική Διάσκεψη την ίδρυση και λειτουργία του Κέντρου άμεσης βοήθειας. Αποφασίζεται επίσης όπως το Κέντρο ανεξαρτητοποιηθεί από την Παγκύπρια Κίνηση Ισα Δικαιώματα Ισες ευθύνες για να μην ταυτιστεί με τον αγώνα για την ισότητα των φύλων που αντιμετωπίζετο με μεγάλη προκατάληψη.

Το πρώτο Κέντρο στεγάζεται σε διαμέρισμα στη Λεωφόρο Μακαρίου, και στελεχώνεται με επαγγέλματα ψυχολόγο που εργάζεται κάτω από την επίβλεψη της Μαίρη Πύργου.

Η ίδρυση του Κέντρου και η δημοσιοποίηση του προγράμματος προκαλεί ποικίλες αντιδράσεις μέσα στην συντηρητική κυπριακή κοινωνία. Το Κέντρο έχει να αντιμετωπίσει τις κοινωνικές προκαταλήψεις, την αρνητική στάση του Τμήματος Ευημερίας, της αστυνομίας και της Εκκλησίας που μας κατηγορεί ότι δυαλύουμε οικογένειες.

Μερικούς μήνες μετά την ίδρυση του Κέντρου Αμεσης Βοήθειας δημιουργείται μια ομάδα για ενίσχυση του στην οποία συμμετέχουν η Αλίκη Χατζηγεωργίου ως εκπρόσωπος της ΠΚΙΔΙΕ, και άλλα αξιόλογα άτομα μεταξύ των οποίων και οι κ Τζιοκουρος και Γεωργίου.

Τον Ιούνιο του 1989 οι οικονομικοί πόροι εξαντλούνται και γίνεται εισήγηση να κλείσει το Κέντρο για ένα χρονικό διάστημα μέχρι να εξευρεθούν νέοι πόροι όμως η εισήγηση αυτή ήταν επικίνδυνη διότι αν το κλείναμε δεν θα είχαμε το κουράγιο να αρχίσουμε από την αρχή.

Τελικά τα έξοδα λειτουργίας του κέντρου καλύπτονται από δωρήτρια και έτσι το Κέντρο συνεχίζει να λειτουργεί μέχρι που νέες χορηγίες από το εξωτερικό το ενισχύουν οικονομικά. Τώρα αρχίζουν να υλοποιούνται και τα πρώτα προγράμματα.

Τον Οκτώβρη του 1989 εγκαινιάζεται το πρόγραμμα εκπαίδευσης του συμβουλίου και των εθελοντών σε θέματα βίας στην οικογένεια. Στο πρόγραμμα συμμετέχουν 17 εθελοντές.

Όταν κλείνει ένας χρόνος από την ίδρυση του Κέντρου καλούμε δημοσιογραφική διάσκεψη για να παρουσιάσουμε τα στατιστικά στοιχεία που είχαμε συλλέξει. Η πληροφορία που δώσαμε ότι δηλαδή σε ένα χρόνο δεχθήκαμε 650 τηλεφωνήματα από θύματα βίας προκάλεσε μεγάλη έκπληξη στην κοινωνία αλλά και στον Υπουργό Εργασίας ο οποίος μάλιστα παρά τις αντιδράσεις του Τμήματος Ευημερίας αποφάσισε να μας στηρίξει οικονομικά με ετήσια χορηγία 3000 λιρών τον πρώτο χρόνο 6000 τον δεύτερο και οκτώ τον τρίτον. Ταυτόχρονα άρχισε να μας επιχορηγεί με 1000 λίρες το χρόνο και ο Δήμος Λευκωσίας.

Οι χορηγίες αυτές ήταν μια σανίδα σωτηρίας διότι μας επέτρεψαν να καλύψουμε τα ετήσια λειτουργικά μας έξοδα και να συγκεντρωθούμε στο πρόγραμμα.

Η κυβερνητική αναγνώριση του κέντρου δημιουργεί νέα δεδομένα. Μέχρι τώρα το κέντρο λειτουργούσε πειραματικά χωρίς να έχει νομική οντότητα. Τώρα που είχαν βρεθεί οι οικονομικοί πόροι έπρεπε να το κατοχυρώσουμε και νομικά.

Έτσι τον Ιούλιο του 1990 ιδρύεται ο Σύνδεσμος για την Πρόληψη και Αντιμετώπιση της Βίας στην Οικογένεια που αναλαμβάνει την λειτουργία του Κέντρου.

Με την πάροδο του χρόνου το πρόγραμμα δράσης του Κέντρου εμπλουτίζεται αλλά η εφαρμογή του είναι δύσκολη διότι το κέντρο έχει μόνο ένα έμμισθο

ψυχολόγο και όλη η εργασία βασίζεται στην εθελοντική προσπάθεια. Παρολα αυτά διοργανώνονται σεμινάρια και ομιλίες στην Λευκωσία Λεμεσό Πάφο, διοργανώνονται διαφωτιστικές εκστρατείες, ζητούμε από το Υπουργείο Παιδείας να προωθήσει την οικογενειακή αγωγή στα σχολεία και αρχίζει η προεργασία για την διοργάνωση σεμιναρίων αυτοενίσχυσης για τα θύματα και αυτοελέγχου για τους θύτες.

Μετά από πολλές προσπάθειες αρχίζει να αλλάζει και η στάση της αστυνομίας. Δέχεται τις εισηγήσεις του Συνδέσμου και συμπεριλαμβάνει στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα των ανώτερων αστυνομικών τέσσερις ώρες διδασκαλίας για το χειρισμό θυμάτων βίας στην οικογένεια. Την διδασκαλία αναλαμβάνει η Μαίρη Πύργου. Παράλληλα η αστυνομία αποδέχεται να κυκλοφορήσει τα ενημερωτικά μας φυλλάδια.

Η κινητοποίηση και η δημοσιότητα που παίρνει το θέμα περνά ακόμα και την Πράσινη Γραμμή. Το 1990 η τουρκοκύπρια δημοσιογράφος Sevgul Uludag μετά τη δημοσίευση της συνέντευξης της Μαίρης Πύργου σε τουρκοκυπριακή εφημερίδα την καλεί να μιλήσει για το θέμα στις τουρκοκύπριες γυναίκες. Μετά την ομιλία, που καλύφθηκε εκτεταμένα από τον τουρκοκυπριακό τύπο, οι τουρκοκύπριες ζήτησαν βοήθεια για να αντιμετωπίσουν και αυτές το πρόβλημα της βίας στην οικογένεια, όμως το θέμα δεν προχώρησε διότι η δύσκολη επικοινωνία μεταξύ των δυο κοινοτήτων δεν το επέτρεψε.

Δυο χρόνια μετά την ίδρυση του, το Κέντρο βρισκόταν σε καλό δρόμο. Με την οικονομική στήριξη της Κυβέρνησης είχε τουλάχιστο εξασφαλιστεί η λειτουργία του. Είχαμε ψυχολόγο που γνώριζε καλά πλέον το θέμα και είχε ένα συμβούλιο που ενδιαφερόταν να το οδηγήσει παρα πέρα. Ενοιωθα ότι τώρα μπορούσα να αποχωρήσω. Ετσι στις 11 Μαρτίου 1992 στην πρώτη γενική συνέλευση του συνδέσμου μετά από 9 χρόνια σκληρού αγώνα κατά της βίας στην οικογένεια παραδίδω τη σκυτάλη σε ένα αξιόλογο μέλος του συμβουλίου στην Αλίκη Χατζηγεωργίου που ήταν πάντα δίπλα μου στον αγώνα αυτό και που αποδείχτηκε αντάξια του αξιώματος που είχε αναλάβει.

Έφευγα ήσυχη διότι γνώριζα ότι το Κέντρο βρισκόταν σε καλό δρόμο και οι τόσοι αγώνες που κάναμε δεν θα πήγαιναν χαμένοι. Το μόνο θέμα που με προβλημάτιζε ήταν η έλλειψη νομοσχεδίου. Το θέμα αυτό το συζήτησα φιλικά μετά την αποχώρησή μου, με τον Επίτροπο Νομοθεσίας κ Σταυρινάκη ο οποίος αποδέχτηκε με προθυμία να ετοιμάσει το νομοσχέδιο. Για το σκοπό αυτό μου ζήτησε να συνεργαστώ μαζί του και να του ετοιμάσω ένα κατάλογο με τις πρόνοιες που σύμφωνα με την πείρα μου θα έπρεπε να συμπεριληφθούν στο νομοσχέδιο. Ετσι ετοιμάζεται και το πρώτο νομοσχέδιο το οποίο στη συνέχεια βελτιώθηκε περεταίρω με τη βοήθεια των γυναικείων οργανώσεων και των αρμόδιων τμημάτων της Κυβέρνησης.

Αυτή είναι σε συντομία η πορεία του κινήματος για την αντιμετώπιση της βίας στην οικογένεια. Ενός προβλήματος που βγήκε τυχαία στην επιφάνεια χωρίς να το επιδιώξουμε και μας εξαναγκασε με τις κραυγές των θυμάτων για βοήθεια να το αντιμετωπίσουμε. Ο αγώνας ήταν δύσκολος και πολλές φορές σκεφτήκαμε να τον εγκαταλείψουμε όμως τα θύματα με την επιμονή τους δεν

μας το επέτρεψαν. Τουναντίον μας έδωσαν δύναμη να υπερπηδήσουμε τις πολλαπλές δυσκολίες και να προχωρήσουμε.

Σήμερα με την ευκαιρία των εικοσι χρόνων αισθάνομαι την ανάγκη να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ για άλλη μια φορά στα τότε μέλη του διοικητικού συμβουλίου της Κίνησης ΙΔΙΕ, και του συνδέσμου Πρόληψης και Αντιμετώπισης της Βίας στην Οικογένεια καθώς και σε όλους εκείνους που πρόσφεραν ποικιλοτρόπως στον αγώνα για αντιμετώπιση του προβλήματος. Αισθάνομαι όμως την ανάγκη να ευχαριστήσω ιδιαίτερα τη Βάσω Πέτσα και την Ανθούλα Φιλίππου που εργάστηκαν ακούραστα στα πρώτα στάδια του αγώνα και στην Αλίκη Χατζηγεωργίου και την ομάδα της που για χρόνια τώρα συνεχίζει ακούραστα και με επιτυχία τον αγώνα που παρέλαβε πριν από 18 χρόνια.